

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4705

гр. София, 21.06.2019 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15
състав, в закрито заседание на 21.06.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

като разгледа дело номер **6739** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Образувано е по искова молба от С. К. А. срещу Българската народна банка. Искът е предявен на основание чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, вр. чл. 203 и сл. от АПК. Претендира се обезщетение в размер на 8955 лв., представляващо обезщетение в размер на законната лихва за забавено изплащане на гарантираните вземания за периода от 25.06.2014 г. до 05.12.2014 г. – върху максималния размер на гарантираните вземания от 196 000 лв., представляващо преки вреди вследствие неправомерно бездействие на Българската народна банка по отношение на изпълнението ѝ на задължения, произтичащи от приложимо с директен ефект право на Европейския съюз в областта на изплащане на гарантирани депозити, обосновава се наличието на пряка причинно-следствена връзка между вредите и определеното като бездействие поведение на Българската народна банка.

Съобразно мотивите, съдържащи се в решение на Съда от 4 октомври 2018 г. по дело С-571/2016 г., т. 118 с първия и втория въпрос, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 4, параграф 3 ДЕС и принципите на равностойност и ефективност трябва да се тълкуват в смисъл, че при липсата в България на специално производство за ангажиране на отговорността на тази държава членка за вреди от извършено от национален орган нарушение на правото на Съюза, те не допускат национална правна уредба като тази по главното производство, която, от една страна, предвижда два различни способа за защита, които са от компетентността на различни съдилища и предполагат спазването на различни условия, и от друга страна, предвижда, че за да има частноправният субект право на обезщетение, вредата трябва да е причинена умишлено от съответния национален орган, частноправният субект трябва да докаже наличието на виновно поведение и да плати проста или пропорционална на цената на иска такса или

административният акт, от който е причинена вредата, трябва предварително да бъде отменен. Съгласно т. 122 от това решение при липсата на правна уредба на Съюза по въпроса във вътрешния правен ред на всяка държава членка трябва да се посочат компетентните юрисдикции и да се установят процесуалните правила за съдебните производства, предназначени да гарантират защитата на правата, които правните субекти черпят от правото на Съюза. В тази връзка на настоящата съдебна инстанция е известно наличието на образувано тълкувателно дело № 2/2015 г., с което от общото събрание на съдиите от гражданската и търговската колегия на Върховния касационен съд и колегиите на Върховния административен съд е поискано да се произнесат с тълкувателно постановление по отношение на въпросите кой е компетентният съд, който следва да разгледа искова молба с правно основание чл. 4, параграф 3 от ДЕС, с който се търси реализиране на отговорността на държавата за нарушение на правото на ЕС, кой е приложимият процесуален ред за разглеждане на искова претенция с правно основание чл. 4, параграф 3 от ЕС.

При съобразяване на тези обстоятелства, тази съдебна инстанция следва да спре настоящето съдебно производство, до произнасянето по тълкувателно дело № 2/2015 г., с което от общото събрание на съдиите от гражданската и търговската колегия на Върховния касационен съд и колегиите на Върховния административен съд е поискано да се произнесат с тълкувателно постановление по отношение на въпросите кой е компетентният съд, който следва да разгледа искова молба с правно основание чл. 4, параграф 3 от ДЕС, с който се търси реализиране на отговорността на държавата за нарушение на правото на ЕС, кой е приложимият процесуален ред за разглеждане на искова претенция с правно основание чл. 4, параграф 3 от ЕС.

Съдът съобразява и обстоятелството, че съобразно тълкувателно постановление № 1/29.09.2016 г., съдебен акт, постановен от съд, който не е компетентен по правилата на подведомствеността, разпределящи делата между гражданските и административните съдилища, е недопустим. С оглед и на необходимостта от съобразяване и зачитане на правата на страните по спора, е необходимо спирането на това съдебно производство.

По изложените съображения съдът

ОПРЕДЕЛИ

СПИРА производството по адм. дело № 6739/ 2019 г. по описа на Административен съд София град, I отделение, 15 състав до постановяване на тълкувателно постановление по образувано тълкувателно дело № 2/2015 г., с което от общото събрание на съдиите от гражданската и търговската колегия на Върховния касационен съд и колегиите на Върховния административен съд е поискано да се произнесат с тълкувателно постановление по отношение на въпросите кой е компетентният съд, който следва да разгледа искова молба с правно основание чл. 4, параграф 3 от ДЕС, с който се търси реализиране на отговорността на държавата за нарушение на правото на ЕС, кой е приложимият процесуален ред за разглеждане на искова претенция с правно основание чл. 4, параграф 3 от ЕС.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на ищцата и на БНБ.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО да се съобщи на страните.

Съдия: